

Kocianová houslová soutěž

68. ročník

Velké emoce, malé hvězdy

Big emotions, little stars

Soutěžení každoročně přináší silné emoce – od radosti z úspěchu až po zklamání z nenaplněných očekávání, které k němu neodmyslitelně patří. Každý nový den tak píše vlastní příběhy plné napětí, soustředění i radosti z hudby. Třetí soutěžní den tentokrát patřil nejmladším účastníkům I. kategorie, kteří i přes svůj nízký věk znovu ukázali obdivuhodnou míru talentu, muzikality i odvahy. S lehkostí a přirozeností dokázali naplnit sál hudbou a přesvědčit porotu i publikum o tom, že budoucnost soutěže je v dobrých rukou.

Every year, competition brings strong emotions: from the joy of success to the disappointment of unfulfilled expectations, which are an inseparable part of every contest. Each new day therefore tells its own stories, full of tension, concentration, and the joy of music. This time, the third competition day belonged to the youngest participants of Category I, who, despite their young age, once again demonstrated an admirable level of talent, musicality, and courage. With remarkable ease and naturalness, they filled the hall with music and convinced both the jury and the audience that the future of the competition is in very good hands.

Małgorzata Skorupa

Důležité je postupovat krok za krokem a nepřetěžovat dítě příliš velkými nároky

It is important to proceed step by step and not overwhelm the child with excessively high demands

Rozhovor na str. 4
Interview on pg. 4

Buďte s námi
Keep in touch

fb/kocianovousti
ig/kocian.competition
www.kocianovousti.cz

Porota hodnotí I. kategorii

MgA. Štěpán Ježek, Ph.D.

V první kategorii jsme slyšeli obě polohy toho, jak se děti vyvíjejí. Některé jsou nádherně připravené. I v první kategorii je občas někdo, kdo je "starší" a dovede přednášet hudbu. Vedle toho, nutno poznamenat, hraje třeba velmi těžkou věc, která je v tomto věku nevídaná. Máme potom trošku těžkou úlohu jako porota, jak to vlastně porovnat, když slyšíme buď v tom nejlepším slova smyslu zdravé, normální dítě, které krásně hraje na housličky, anebo někoho, kdo se vymyká běžným měřítkům.

Summary of I. category

MgA. Štěpán Ježek, Ph.D.

In the first category, we heard both sides of how children develop. Some of them are simply wonderfully prepared young musicians. But even in this first category, there are sometimes children who already seem more mature and are able to truly communicate the music. At the same time, it must be said that they may perform extremely difficult pieces that are quite extraordinary for their age. This naturally gives us, as the jury, quite a difficult task when it comes to comparing the performances. On the one hand, we hear a healthy, natural child in the best possible sense, playing the violin beautifully, and on the other hand, someone who already goes beyond the usual standards.

Výsledky 1. kategorie Results of the 1st category

1. cena / 1st prize
Elena Shin, Německo

2. cena / 2nd prize
Nora Gauja, Lotyšsko

3. cena / 3rd prize
Anna Šedová, ČR
ZUŠ Vítězslavy Kaprálové
Brno

Arvin Bilguun, Mongolsko

Čestné uznání 1. stupně
Certificate of Merit 1st grade
Martin Dudek, ČR
Gymnázium a Hudební škola hl.
města Prahy

Noa Weissová, ČR
Gymnázium a Hudební škola hl.
města Prahy

Rosie Ruoxi Gu, Norsko

Čestné uznání 2. stupně
Certificate of Merit 2nd grade
Telmen Chinbat, Mongolsko

Rei Watanabe, Japonsko

Čestné uznání 3. stupně
Certificate of Merit 3rd grade
Ninjin Angarag, Mongolsko

Elisabeth Shanshi Lu, Norsko

Nejmladší soutěžící The youngest contestant

Devítiletá Telmen Chinbat z Mongolska je nejmladší účastnicí celého ročníku. Přestože na housle hraje teprve od svých šesti let, její píle a ambice ji už podruhé dostaly na Kocianovu houslovou soutěž. Aby se vyrovnala vysoké úrovni ostatních soutěžících, věnuje cvičení minimálně dvě hodiny denně. Jako speciální cenu získala Telmen metronom v podobě tučňáka.

Nine-year-old Telmen Chinbat from Mongolia is the youngest participant in this year's competition. Although she has only been playing the violin since she was six, her diligence and ambition have earned her a spot in the Kocian Violin Competition for the second time. To keep up with the high level of the other competitors, she practices for at least two hours a day. As a special prize, Telmen received a penguin-shaped metronome.

Na skok v orchestru / A View from the Orchestra

Zatímco v soutěžním sále vládne přísné hodnocení, v orchestru panuje uvolněná atmosféra. Je to pro mě místo, kde se stírají rozdíly a kde rivalita ustupuje společné radosti z hudby. Pro soutěžící je orchestr šancí na chvíli vydechnout a odpočinout si od náročných a dlouhých skladeb.

Na přípravu programu, který představíme v Roškotově divadle, máme pouhé tři zkoušky. Pod taktovkou dirigentky Miluše Barvíňkové (Učitelky roku Pardubického kraje 2025) ale pracujeme s maximálním soustředěním a dokážeme se rychle sehrát. Vedle barokního Concerta grossa od Vivaldiho a hravého ragtimu The Entertainer nás čeká i legendární Bohemian Rhapsody. Právě na tu se těším úplně nejvíc, její energie v orchestrálním podání je prostě neuvěřitelná. Naprostým vrcholem je ale pro mě spolupráce s ambasadorem soutěže Danielem Matejčou a letošním laureátem. Stát s nimi na jednom pódiu a vnímat jejich hru je pro mě pocta.

While the competition hall is a place of strict evaluation, the orchestra is filled with a relaxed atmosphere. For me, it's a place where differences fade away and rivalry gives way to a shared joy in music. For the contestants, the orchestra offers a chance to catch their breath and take a break from the demanding and lengthy pieces.

We have only three rehearsals to prepare the program we'll present at the Roškotovo Theater. But under the baton of conductor Miluše Barvíňková (2025 Pardubice Region Teacher of the Year), we're working with maximum focus and are able to play together well. In addition to Vivaldi's Baroque Concerto Grosso and the playful ragtime piece "The Entertainer," we'll also be performing the legendary "Bohemian Rhapsody." That's the one I'm looking forward to the most—its energy in an orchestral performance

is simply incredible. But the absolute highlight for me is collaborating with the competition's ambassador, Daniel Matejča, and this year's laureate. Standing on the same stage with them and experiencing their performance is an honor for me.

Anna Kaucová

Kocianka objektivem našich fotografů

Kocianka through the lens of our photographers

Rozhovor/Interview

Małgorzata Skorupa

*Důležité je postupovat krok za krokem
a nepřetěžovat dítě příliš velkými nároky*

*It is important to proceed step by step and not
overwhelm the child with excessively high demands*

Výrazná osobnost polské houslové pedagogiky, Małgorzata Skorupa, zasedla letos v odborné porotě a také nabídla své bohaté zkušenosti v rámci semináře pro pedagogy. Může být pyšná na mnoho svých studentů, kteří získali ocenění v celostátních i mezinárodních soutěžích. Mezi nimi i laureátka Zoja Siguda.

Jak si zatím užíváte průběh soutěže?

Poznávám zde úžasné místo, krásné město i skvělou hudební školu. Velmi obdivuji její zdařilý architektonický návrh a výborný koncertní sál, takže vám mohu jen poblahopřát k tomu, jak výjimečné prostředí se zde podařilo vytvořit.

Podařily se vám prostřednictvím semináře pro pedagogy předat dovednosti, které jste zamýšlela?

Přiznám se, že jsem měla ze semináře trochu obavy, protože první účastnice měla hrát Dvořákovu Sonatinu. Jsme přece v České republice a já jako Polka budu radit, jak interpretovat českou hudbu. Vzala jsem to ale jako krásnou výzvu.

Co je podle vás potřeba rozvíjet v rámci efektivní výuky hry na housle?

Rozvíjíme se ve dvou rovinách – učíme se techniku a houslové dovednosti, zároveň ale také poznáváme repertoár. Tyto dvě oblasti je potřeba propojit. Přílišný důraz na techniku může potlačit radost a nadšení, zatímco repertoár bez technického základu zůstává jen amatérstvím. Musíme proto hledat rovnováhu a vytvářet mladým hudebníkům podmínky, aby mohli svůj talent skutečně rozvíjet a neztratili vztah ke hře na housle. Dnes se totiž na housle chce učit stále méně dětí, a proto je důležité je motivovat, povzbuzovat a ukazovat jim krásu, kterou v sobě hra na housle i klasická hudba nesou.

Jak vy osobně motivujete děti, aby ve hře na housle pokračovaly a aby je to bavilo?

Nikomu nemůžete zadat úkol, který je nad jeho síly. Je potřeba volit takový repertoár i soubor cvičení, které odpovídají schopnostem konkrétního dítěte, a zároveň dbát na pravidelnost. Je to podobné jako ve sportu – třeba při běhu. Právě pravidelnost vytváří návyk a díky němu je pak práce mnohem snazší. Kdyby mi dnes někdo řekl, ať uběhnu deset kilometrů, asi bych byla nešťastná. Ale pokud člověk běhá pravidelně, postupně si zvykne, začne ho to těšit

a najednou to jde mnohem lépe. Stejně je to i s hrou na housle – důležité je postupovat krok za krokem a nepřetěžovat dítě příliš velkými nároky.

Působila jste jako porotkyně na mnoha soutěžích. Co je pro vás při hodnocení soutěžících nejdůležitější?

Při hodnocení vnímám tři základní oblasti. První je technická úroveň – tedy vyspělost hráče, technické dovednosti a jistota ve hře. Druhou oblastí je umělecká stránka interpretace: frázování, kvalita tónu, práce se zvukem a celková hudební kultura projevu. A třetím, velmi důležitým aspektem, je osobnost interpreta. Tu lze do určité míry rozvíjet a kultivovat, ale právě ona často rozhoduje o tom, zda vystoupení skutečně osloví posluchače.

Máte nějakou vlastní, jedinečnou pedagogickou metodu?

Nemyslím si, že existuje jedna univerzální metoda. Každý student si zaslouží individuální přístup. Každá lekce je vlastně novým setkáním s konkrétním člověkem, jeho osobností, schopnostmi i potřebami. Právě to dělá práci houslového pedagoga tak zajímavou. Učitel nemůže používat stále stejný postup – musí své metody neustále proměňovat, hledat nové cesty a přizpůsobovat je konkrétnímu studentovi. A právě v tom spočívá krása této práce.

A jaké to bylo pracovat se Zojou?

Byla to jedinečná zkušenost, protože Zoja je mimořádně talentovaná osobnost. Všechny moje původní plány vlastně vzaly rychle za své – věci, o kterých jsem si myslela, že na nich budeme pracovat dva měsíce, zvládla během jediného týdne. V tomto směru to pro mě byla velká výzva, ale zároveň obrovská radost. Z jejího úspěchu mám velkou radost. Je těžké ji nemít. Jsem opravdu šťastná a doufám, že se jí bude i nadále dařit a bude svůj talent dál krásně rozvíjet.

A prominent figure in Polish violin pedagogy, Małgorzata Skorupa joined this year's jury panel and also shared her extensive experience during a seminar for teachers. She can be proud of many of her students who have received awards at national and international competitions, including laureate Zoja Siguda.

How have you been enjoying the competition so far?

I have discovered a wonderful place here, a beautiful town and an excellent music school. I truly admire its successful architectural design and outstanding concert hall, so I can only congratulate you on creating such an exceptional environment here.

What did you hope to share during the seminar for teachers?

I must admit I was slightly nervous about the seminar because the first participant was going to perform Sonatina by Antonín Dvořák. After all, we are in the Czech Republic, and I, as a Polish teacher, was expected to advise on the interpretation of Czech music. But I saw it as a beautiful challenge.

What do you believe is important to develop in effective violin teaching?

We develop in two different areas – we learn technique and violin skills, but at the same time we also explore repertoire. These two aspects need to be connected. Too much emphasis on technique can suppress joy and enthusiasm, while repertoire without a technical foundation remains merely amateur playing. That is why we must seek balance and create conditions in which young musicians can truly develop their talent without losing their relationship with the violin. Nowadays, fewer and fewer children want to learn the violin, which is why it is so important to motivate and encourage them and to show them the beauty that violin playing and classical music carry within them.

How do you personally motivate children to continue playing and enjoy it?

You cannot give anyone a task that is beyond their abilities. It is important to choose repertoire and exercises that correspond to the abilities of each

individual child, while also maintaining regular practice. It is similar to sport – for example running. Regularity creates habit, and thanks to that, the work gradually becomes much easier. If someone asked me today to run ten kilometres, I would probably feel quite miserable. But if a person runs regularly, they slowly get used to it, begin to enjoy it, and suddenly it becomes much easier. The same applies to violin playing, the important thing is to progress step by step and not overwhelm the child with excessive demands.

You have served as a juror at many competitions. What is most important to you when evaluating contestants?

When judging, I focus on three essential areas. The first is technical level – the player's maturity, technical skills and confidence in performance. The second area is the artistic side of interpretation: phrasing, quality of tone, work with sound and the overall musical culture of the performance. And the third, very important aspect, is the performer's personality. This can be developed and cultivated to some extent, but it is often what determines whether a performance truly reaches the audience.

Do you have your own unique teaching method?

I do not believe there is one universal method. Every student deserves an individual approach. Each lesson is essentially a new encounter with a particular person, their personality, abilities and needs. That is exactly what makes the work of a violin teacher so interesting. A teacher cannot always use the same approach – they must constantly adapt their methods, search for new paths and tailor them to each specific student. And that is where the beauty of this work lies.

And what was it like working with Zoja?

It was a unique experience because Zoja Siguda is an exceptionally talented personality. All my original plans quickly changed – things I thought we would work on for two months, she mastered within a single week. In this respect, it was a great challenge for me, but at the same time an enormous joy.

I am truly delighted by her success. It is impossible not to be. I am genuinely happy and I hope she will continue to succeed and further develop her talent beautifully.

Starosta města

Mayor of town

Petr Hájek

Kocianova soutěž je vlajkovou lodí města

The Kocian Competition is the Flagship of the Town

Důležitým podporovatelem soutěže je také město Ústí nad Orlicí. Její každoroční konání vnímá nejen jako významnou kulturní událost, ale také jako součást své identity a dlouholeté tradice. O tom, co pro něj Kocianova houslová soutěž znamená a jak ji vidí z pohledu města i osobně, jsme hovořili se starostou Petrem Hájkem.

Co pro vás osobně znamená Kocianova houslová soutěž, je to spíše tradice, prestiž, nebo srdeční záležitost?

Než jsem se stal starostou města, byla pro mě Kocianka především tradicí. Od roku 2011 se snažím, aby byla i prestižní. Často používám a rád opakuji, že soutěž považuji za vlajkovou loď města. Mým přáním je, abychom ji takto vnímali všichni. A dodám, že od roku 2021 je pro mě soutěž i srdeční záležitostí. Uvědomil jsem si to zejména s odchodem Pavla Sedláčka a Pavla Hůly.

Jaký máte vztah k vážné hudbě? Doprovází vás i v běžném životě a zkusil jste si někdy zahrát na hudební nástroj?

Můj vztah k hudbě je pozitivní a v návaznosti na předchozí odpověď bych řekl, že čím dál pozitivnější. Jistě to souvisí s přibývajícím věkem, začínám být „moudřejší“. Vážná hudba mě doprovází spíše sporadicky, ale většinou na mě působí velmi dobře a dodává mi pozitivní energii. Na hudební nástroje jsem samozřejmě zkoušel hrát, téměř na všechny! K radosti svého okolí ale vždy jen krátce, a tedy neúspěšně. Hudební talent mi zkrátka nebyl nadělen. Mrzí mě to, protože bych byl určitě dobrý frontman. Ale nemůžu mít všechno a dnes jsem s tím smířený.

Dětská porota a pizza už patří k legendám soutěže, jak vlastně tahle tradice vznikla?

Vznikla spontánně. V roce 2018, před jubilejním 60. ročníkem, navrhla ředitelka soutěže Lenka Lipenská novinku, dětskou porotu, která by soutěž hodnotila očima vrstevníků soutěžících. Dětská porota rozhoduje i srdcem. Neuposuzuje jen interpretační výkon, ale třeba i šaty, účes nebo celkovou sympatii, prostě líbí – nelíbí. Cílem bylo zapojit co nejvíce ústeckých dětí ze základních škol a gymnázia. Když jsem se ptal, jak děti odměníme, odpověď byla rychlá: „Vezmete je na pizzu s Coca-Colou.“ A tradice byla na světě.

Organizace takto prestižní mezinárodní akce určitě není jednoduchá. Co je pro město největší výzvou „v zákulisí“?

Největší výzvou je udržet stabilitu tří pilířů, na kterých soutěž stojí. Prvním pilířem je město, Nadační fond Mistra Jaroslava Kociana a všichni podporovatelé

a sponzoři. Bez finanční stability by se soutěž rychle rozpadla.

Druhým pilířem je porota. Bez ní soutěž nemůže existovat, ale zároveň platí, že kvalitní porota vytváří kvalitní soutěž. Klíčovou roli hraje její předseda. Dlouhá léta byl jistotou Pavel Hůla. Věřím, že současný předseda Leoš Čepický na jeho odkaz naváže.

Třetím pilířem jsou soutěžící. Ti jsou spolu se svými pedagogy a doprovodem našimi nejdůležitějšími partnery. Naplňují odkaz Jaroslava Kociana a bez jejich zájmu by podpora města nedávala smysl.

Vybarvíte si moment ze soutěže, který vás opravdu zasáhl nebo na který rád vzpomínáte?

To je těžká otázka. Těch momentů je celá řada. Vždy mě ale silně zasáhne koncert laureáta či laureátky z předchozího ročníku. Při závěrečných ovacích publika si v duchu kousek potlesku přisvojím. Nejen pro sebe, ale pro celý organizační tým, spolupracovníky, partnery i naše město. Namyšleně si říkám: tohle je také výsledek naší práce.

An important supporter of the competition is also the town of Ústí nad Orlicí. Its annual staging is seen not only as a major cultural event, but also as part of the town's identity and longstanding tradition. We spoke with Mayor Petr Hájek about what the Kocian Violin Competition means to him and how he views it both from the perspective of the town and personally.

What does the Kocian Violin Competition mean to you personally? Is it more a tradition, a matter of prestige, or a personal passion?

Before I became mayor, the competition was primarily a tradition for me. Since 2011, I have been working to ensure that it is also seen as a prestigious event. I often say, and like to repeat, that I consider the competition to be the flagship of the town. My wish is that we all perceive it in this way. I should also add that since 2021 the competition has become a personal passion for me. I realised this especially after the passing of Pavel Sedláček and Pavel Hůla.

What is your relationship with classical music? Is it part of your everyday life? Have you ever tried playing a musical instrument?

My relationship with music is positive and, following on from my previous answer, I would say it is becoming increasingly so. This is certainly connected with age: I am beginning to grow "wiser". Classical music accompanies me rather occasionally, but it usually has a very positive effect on me and gives me energy.

Of course, I have tried playing musical instruments, almost all of them! However, to the relief of those around me, only for a short time, and therefore unsuccessfully. Musical talent was simply not something I was given. I regret it, as I would certainly have been a good frontman. But one cannot have everything, and I have come to terms with that.

The children's jury and pizza have already become part of the competition's legend – how did this tradition actually begin?

It began spontaneously. In 2018, ahead of the 60th anniversary edition, the competition director Lenka Lipenská proposed a new idea: a children's jury that would evaluate the performances from the perspective of their peers. The children's jury decides with their hearts as well. They do not judge only the performance itself, but also things such as clothing, hairstyle or overall impression, simply whether they like it or not. The aim was to involve as many local children as possible from primary schools and the grammar school. When I asked how we would reward them, the answer came quickly: "Take them for pizza and Coca-Cola." And a tradition was born.

Organising such a prestigious international event is certainly not easy – what is the biggest challenge for the town behind the scenes?

The greatest challenge is to maintain the stability of the three pillars on which the competition stands. The first pillar is the town, the Jaroslav Kocian Foundation Fund, and all supporters and sponsors. Without financial stability, the competition would quickly fall apart.

The second pillar is the jury. Without it, the competition cannot exist, but at the same time, it is true that a high-quality jury creates a high-quality competition. The chair plays a key role. For many years Pavel Hůla was a guarantee of quality. I believe that the current chair, Leoš Čepický, will continue his legacy.

The third pillar is the competitors themselves. Together with their teachers and companions, they are our most important partners. They carry on the legacy of Jaroslav Kocian, and without their interest, the support of the town would have no meaning.

Can you recall a moment from the competition that truly moved you or that you remember fondly?

That is a difficult question, there have been many such moments. However, I am always deeply moved by the concert of the laureate from the previous year. During the final ovation from the audience, I quietly claim a small part of the applause, not only for myself, but for the entire organising team, our partners, and our town. Perhaps a little proudly, I say to myself: this is also the result of our work.

A léta běží...

V archivu redakce máme i skutečný poklad, viz foto. Zpěvníček „Písničky z Prahy“ z třicátých let minulého století, který obsahuje píseň „Písnička má...“ Písnička byla nosnou melodií filmu „Když struny lkají“. A pozoruhodná je tím, že ji hrál a natočil do filmu houslový virtuóz Jaroslav Kocian. Filmové sekvence, kde hraje přímo ve filmu Jaroslav Kocian, jsou zároveň jedinými dochovanými

záznamy jeho hry. Přestože sjezdil prakticky celý tehdy technicky rozvinutý svět, jiné záznamy jeho hry neexistují.

Z archivu Čs. televize byla před lety vysílána kopie tohoto vystoupení, z filmu „Když struny lkají“ kterou kdysi filmový nadšenec Karel Čáslavský vyhledal pro pořad Hledání ztraceného času.

Trochu nám to osvětluje osobnost Jaroslava Kociana z dalšího úhlu. Kocian se neodřikal mediální popularity a to i v běžném komerčním filmu. Ostatně písemné záznamy i vzácné fotografie dokládají jeho veselou, jak se říká, „normální“ povahu. Brožury dokládající jeho sympatický vztah k humoru, vydal v minulých desetiletích Jednotný závodní klub Ústí nad Orlicí. V brožurce Kocian na cestách je mimo jiné popsána jeho cesta na zaoceánské lodi do Ameriky, kde je osobní svědectví pisatele mimo jiné i o tom, že na lodi cestovala další hvězda světového showbusinessu, jak by se řeklo dnes, Isadora Duncan.

V ústeckých archivech jsou i fotografie ze závodů v holení, kterých se Jaroslav Kocian, plný energie a humoru, kdysi zúčastnil na plovárně. Zajímavé je, že nám

tyto fotografie jako nálezcce přinesl do redakce Zpravodaje v devadesátých letech mořeplavec Rudolf Krautschneider.

Výtečným pramenem k životu a dílu Jaroslava Kociana je kniha Antonína Šlajse – Jaroslav Kocian-, kterou vydal Krajský dům osvěty v Pardubicích roku 1958. Kniha má obsáhlou faktografii, obsahuje vzpomínky jeho slavných současníků a samotného autora knihy, jeho žáka.

Zajímavé je, že ještě stále žijí úplně poslední pamětníci Jaroslava Kociana v Ústí nad Orlicí... Zní to neuvěřitelně, ale při mé návštěvě Domova důchodců, mi neopomněla po letech ještě znovu připomenout místní rodačka Marie Sikorová vzpomínku na osobní setkání s Mistrem, který jí jako malé dívence četl z ruky...

A léta běží...

Mirek Němec

English version

Strážci houslových tradic

Guardians of the violin tradition

Václav Hudeček
& Lucie Sedláková Hůlová

Hudba není jen o notách, ale především o lidech a jejich kořenech. Spojení Václava Hudečka a Lucie Sedlákové Hůlové v rámci Kocianova Ústí je toho krásným důkazem. Na jednom pódiu se setkají dvě osobnosti, pro které jsou housle celoživotním posláním i rodinným dědictvím.

Václav Hudeček vstoupil na světová pódia již v patnácti letech. Tehdy si ho vybral legendární David Oistrach, který v něm rozpoznal mimořádný talent a předal mu tajemství ruské houslové školy. Václav tuhle radost z hudby a technickou preciznost dnes s neuvěřitelnou energií předává dál mladým talentům, přesně v duchu naší soutěže.

Po jeho boku vystoupí komorní orchestr Praga Camerata pod vedením Lucie Sedlákové Hůlové, pro niž má toto vystoupení hluboce osobní rozměr; její otec, houslista Pavel Hůla, byl po léta neodmyslitelnou tváří soutěže a dlouholetým předsedou poroty. Nejsilnějším symbolem večera však bude samotný zvuk historie. Lucie totiž rozezná vzácné housle z dílny Mathiasse Albanuse z roku 1696, které byly kdysi v osobním držení samotného Mistra Jaroslava Kociana.

Václav Hudeček (vlevo) a Fero Figura vpravo. Nesmíte mrknout.

Music is not only about notes, but above all about people and their roots. The collaboration between Václav Hudeček and Lucie Sedláková Hůlová within the Kocian's Ústí festival is a beautiful testament to this. On one stage, two personalities come together for whom the violin is both a lifelong calling and a family legacy.

Václav Hudeček stepped onto the world's stages at the age of fifteen. It was then that the legendary David Oistrach recognised his extraordinary talent and took him under his wing, passing on the secrets of the Russian violin school. Today, Václav shares this joy of music and technical precision with remarkable energy, inspiring young talents in the very spirit of the competition.

Alongside him will perform the chamber orchestra Praga Camerata under the direction of Lucie Sedláková Hůlová, for whom this appearance carries a deeply personal meaning. Her father, the violinist Pavel Hůla, was for many years an inseparable figure of the competition and its long-standing chairman of the jury. The most powerful symbol of the evening, however, will be the very sound of history itself – Lucie will perform on a rare violin crafted by Mathias Albanus in 1696, an instrument that once belonged to the Master Jaroslav Kocian.

Program 8. května Programme May 8th

8.30
2. kolo 3. kategorie
2nd round of 3rd category

13.00
2. kolo 4. kategorie
2nd round of 4th category

18.00
Předpokládaný závěr soutěžního dne
Expected end of the competition day

19.30
Festivalový koncert: Václav Hudeček a orchestr Praga Camerata na pódiu společně s mladými houslisty, kteří jsou laureáty Kocianovy houslové soutěže a současně i Akademie Václava Hudečka, Roškotovo divadlo

Concert: Václav Hudeček, Praga Camerata, Pavla Tesařová, Milan Kostelenec, Roškot Theatre

Redakce Redaction	Zuzana Pecháčková Alena Kalousová Anička Kaucová Mírek Němec
Sazba Type	Leona Řeháková
Překlad Translation	Petra Przywarová
Foto	Tereza Ilgner Lukáš Prokeš Karolína Králová
Tisk Printed by	Grantis, s. r. o.
Náklad Quantity	200 ks

Vyhlašovatel a titulární sponzor

[ou] Město Ústí nad Orlicí

Významní partneři

Generální partner

Hlavní partner

RIETER

Pardubický kraj

MINISTERSTVO KULTURY

WARCHAL

HFZ
HUDEBNÍ FESTIVAL ZNOJMO

KLUBCENTRUM
V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Bärenreiter

Vitava
Český rozhlas

KURZY
LITOMÝŠL

KLUB
KURZY
LITOMÝŠL

ŽENSKÝ
ORKESTR
LITOMÝŠL

ČIKTV
MAHE & VAN NEBRITZ

Pardubice
Český rozhlas

RADIO
PROGME

ČESKÁ NADACE
2000

Nicole Van Gils,
honorární konzulka
Belgie v Praze

Rosalind
Miranda

MOLDEX

Klasika
Plus.cz

KAV
KONZERTNÍ ZAT. MĚSTO

smetanova
litomyšl

SILVITA

ČESKÝ
ORKESTR
LITOMÝŠL

CHN CZ